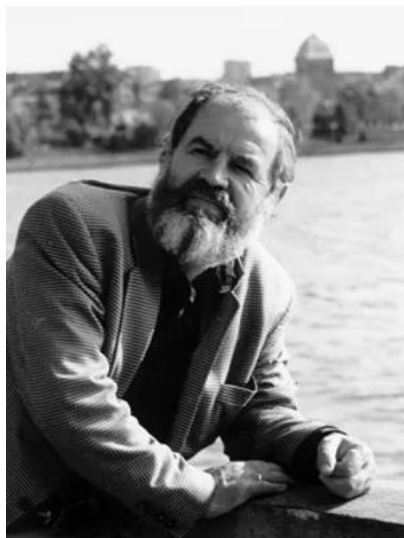

ТКАЧИК Богдан Іванович (12. 08. 1951, м. Самбір Дрогобицької, нині Львівської обл.) — живописець. Чоловік [Г. Ткачик](#), батько [С. Ткачик-Паланицької](#). Народний художник України (2016). Обласна премія імені М. Бойчука (1996). Член НСХУ (1982; у 1992—2000 — голова Тернопільської обласної організації). Закінчив відділення монументального розпису Львівського училища прикладного мистецтва (1971; викладачі [Л. Лисюк](#), Р. Яцків). Від 1973 — у Тернопільських художньо-виробничих майстернях Художнього фонду УРСР, від 1978 — в обласному художньо-оформлювальному комбінаті. Працює в галузях станкового (пейзаж, натюрморт, портрет, жанрові композиції) та монументального (розпис) живопису. У творчому доробку митця переважають декоративні жанрові композиції з проблем історії України та сучасності: екологічні (серія «Карпати гинуть», 1989; «Дзвони Чорнобіля», 1996), історичні, питання збереження культурної та історичної спадщини («Херсонес», 1996; «Скіфське городище під Немировом», 2000) тощо. Художник звертається до жанру портрета, зображуючи відомих письменників, художників, композиторів та сучасників. Автор монументальних розписів «Земля подільська» в кафе Хоростківського цукрового заводу (1980), «Троянди і виноград» у санаторії-профілакторії «Збруч» у с-щі Гусятин (1982—83; обидва — Тернопільська обл.), «Вікно до знань» в Центральній міській бібліотеці (1985), «Історія медицини» в 2-й міській лікарні (1987). Митець розписав у Тернополі понад 10 церков, зокрема Хрестовоздвиженську. Учасник обласних, зональних, всеукраїнських та між-

народних мистецьких виставок від 1975. Персональні — у Львові (1981, 2016, 2021—23), Тернополі (1986, 1991, 1994, 1996 — родинна, 2001, 2006, 2017, 2021), Самборі (1986, 1991, 1994, 1996, 2001), Стрию (Львівська обл., 1986, 1991, 2021—23), Бережанах (Тернопільська обл., 1991, 2018, 2021—23), Києві (1993, 2001—02, 2011 — родинна, 2016), Теребовлі, с-щі Вишнівець (обидва — Тернопільська обл.), містах Галич, Яремче (обидва — Івано-Франківська обл.), Івано-Франківську (усі — 2016—18), Збаражі (2016—18, 2021—23), Кам'янському (Дніпропетровська обл.), Каневі (Черкаська обл.), Дрогобичі (усі — 2021—23). **Деякі роботи Т.** зберігають у Національному музеї у Львові, Тернопільських художньому та краєзнавчому, Івано-Франківському художньому музеях, Самбірській дитячій картинній галереї, Збаразькому замку, музеях Бережан, Батурина (Чернігівська обл.).

Основні твори

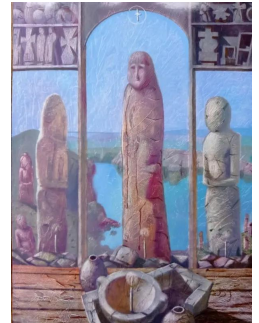
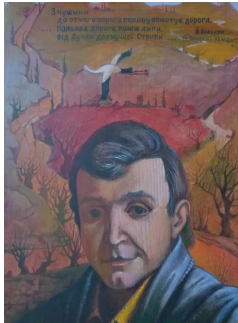
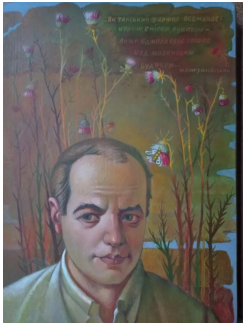
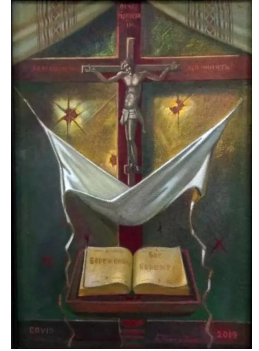
портрети — І. Блажкевич (1975), С. Людкевича (1977), М. Бойчука, М. Вінграновського, П. Пікассо (усі — 1983), М. Левицького, М. Колесси (обидва — 1984), Леся Курбаса (1985), Г. Тютюнника, Б. Демківа (обидва — 1986), Т. Шевченка, І. Герети (1988); «Три покоління» (1982), «Корифеї землі Тернопільської» (1987), «Археолог І. Герета» (1988), «Корифеї землі Подільської» (1992), «Христос воскрес — воскресла Україна (1995), диптих «Вічна мелодія» (1997—98), «Затоплена пам'ять» (1998), «Великдень» (2002), «Хортицький іконостас» (2006), «Кам'яна Могила» (2008), «Світ ловив мене та не спіймав (Г. Сковорода)», «Пандемія нашого гріхопадіння» (обидва — 2020), «Поетеса Л. Костенко», «Поет Я. Павуляк», «Поет М. Вінграновський» (усі — 2024); серія «Хресна дорога України» (2000).

Рекомендована література

1. Дроботюк Р., Дуда І. Молоді спадкоємці Бойчука // Образотворче мистецтво. 1994. № 1;
2. Богдан Ткачик. Живопис: Каталог творів. Т., 2001;
3. Тернопільській обласній організації НСХУ — 20: Альбом-каталог. Т., 2003;
4. Тернопільська обласна організація НСХУ: Альбом-каталог. Т., 2015;
5. Ткачик Богдан. Ткачик Ганна. Ткачик Соломія: Каталог. Т., 2011.

[Ю. І. Долинна](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Ткачик Богдан Іванович / Ю. І. Долинна // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-891043>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).